

Szabó Zoltán, a Merkúr székelyföldi üzletlánc által támogatott székelyudvarhelyi világjáró a múltkori meleg vizes bűvárkodása után Mexikóban töltött még néhány napot. Augusztus elején még **ingvarrással kezdte egyik napját**, hogy a felsője bírja ki az utat Mexikóvárosig, ám helybéli vendéglátója a reggeli kávé mellé egy új biciklis felsővel ajándékozta meg.

Egyórás közös tekerés után elváltak útjaik, Kobra röviddel ezután az előző napokhoz képest 12 fokkal melegebb vidékeken járt, elmondása szerint minden egyes árnyékos helyen talált valami kifogást magának, hogy megállhasson pihenni egy keveset, és az új ajándéka sem bizonyult a legjobbnak.

„Izzadtam, **mint ló a szántóföldeken**. Vissza kellett vegyem jól bevált, olcsó, pamut ingemet. High tech tudomány ide vagy oda, de most is ebben az egyszerű szakadt ingben érzem jól magam” – írja.

A drága termék sokszor csak reklámban jó

Kobra néhány, a sok év túrázás közben szerzett tapasztalatát is megosztotta. Ezek szerint a drágán árult, profinak kikiáltott ruházatok és napszemüvegek legtöbbször nem sokat érnek, ő is **olcsó, márka nélküli felszerelést használ**, neki ez jobban bevált. Szintén felszólalt a különböző vitaminkészítmények és izotóniás italok ellen is, nála ezek nem sokat értek a megfeszített tempó és nagy teljesítménykényszer mellett.

Blogján a mostani útján kialakult étkezési szokásairól is beszámolt. Az elmúlt 410 napban mintegy 50 százalékkal többet eszik, mint itthon, az ételek 20-20 százaléka hús és tejtermék, **60 százaléka zöldség.**

„Cukor elleneseknek üzenem, hogy napi kávémba én 3-4 kanállal teszek :-). Otthon csak 2 kanállal” – vall édesszájúságáról.

Naponta egyébként háromszor eszik, általában tojásrántottát, halkonzervet, virslit, sonkaszeleteket és mindig paradicsomot vagy uborkát hozzá. Bevallása szerint 75 kilós volt az út elején, és most is ugyanennyi. „Tekertem 4000 m szint felett 3 héten keresztül napi 80-120 km között, és nem szedtem vitamint. [...] Amerikában az első napokban kaptam ajándékba ilyen porokat és kíváncsiságból kipróbáltam. Újabb pár nap múlva **kidobtam a szemétkébe**” – [tudjuk meg blogjából](#)

.

Európa előszele

A mexikói Tamasopo falucskában éjszakázott egyszer, ahol két német lány is volt – mint írja, ők voltak az első európai turisták, akikkel találkozott. A kinézett sátorozó helyen többen is fotót készítettek vele, egy mexikói család **egy nagy tál sült csirkével, kólával és egy liter tequilával ajándékozta meg.** Így már teljesen biztos, hogy nem volt szüksége vitaminokra, bár a tequilát csak megkóstolta, és visszaadta.

A következő nap vízeséstől vízesésig tartott, sátorozó helye a világ egyik leggyönyörűbb strandján volt, ahonnan a Tamul vízeséshez tekert, itt csónakázással és túrázással telt a napja. A csónak olyan sziklák között haladt, amiknek a helyiek egyenként nevet is adtak.

Egy éjszakai kiadós eső után másnap **tíz kilométeren át taszította vastag sárban a bringáját**, ugyanis másképp nem lehetett haladni ezen a szakaszon. Később kis településeken haladt át, megnézve a helyi templomokat. Kárpótlásul a reggeli nehéz indulásért estére a sors ingyenes sátorhellyel ajándékozta meg, és szomszédjai is megvendégelték.

Másnap a reggelijét egy faluban ette meg, aztán egy régóta rettegett útszakasz következett, ami 10-20 százalékos emelkedőkkel és tűéles kanyarokkal riogatta. Szerencséjére az első 10 kilométeren egy rakteres autó vitte el, a maradék hármon taszítania kellett bringáját.

Végül egy erdőn át érkezett meg a Sótanö de las Golondrinas barlang szájáig, ami **nemcsak ijesztő volt, de mesésen szép is.**

A nap további részében újabb, eredeti mexikói falvakon át vezetett útja, végül egy dzsungeles rész után érkezett egy lagúnához, ahol olcsón, 2 dollárért kapott szálláshelyet.

Xilitla városkába igyekezett a következő napon, ahol Sir Edward James amerikai szürrealista költő házát nézte meg. Némi blogolás után tudatosult benne, hogy 500 kilométerre van a fővárostól, ahova igyekszik, mindezt 4-500 méteres lejtő, majd 2000 méter kapaszkodás után éri el.

Úton Mexikóváros felé

Az ereszkedés már első nap összejött, le is tért picit a megtervezett útról, hogy megnézzze a Castillo de la Salud-ot, egy botanikus-művész házát és műhelyét, hogy utána a következő városban, Tamazunchaleban **olcsó szálláson készülhessen az előtte álló óriási emelkedőre.**

Dolgát nem könnyítette meg az időjárás sem, a meleg a dzsungelben fokozottan érződik, Kobra is egyfolytában izzadt. Cserébe a táj gyakorlatilag életre kelt körülötte, bogarak, madarak és virágok kísérték.

Néha megállt pihenni az árusoknál, és ugyanazzal a problémával szembesült, mint a kínai Yunan tartományban: az is trópusi vidék volt, és ott is nehéz volt egy kis sátrazó helyet találni a mindent beborító növényzet miatt. Végül pénzért szállt meg, előbb **egy mohón zabáló ember fogadta** egy láthatóan nyereszkesre kialakított szállodában, végül egy mosolygós hölgy segítségével vett ki 100 pesóért (kb. 7,5 dollárért) egy kisebb szobát éjszakára.

Augusztus 12-én reggel korán indult tovább, déli 11-re már 20 kilométert gyűrt le, néhány órával később már 1700 méter magasan járt. Jacala városában éjszakázott, ahol az **economy és discount szavak sűrű ismételtetésével** végül sikerült olcsó szállást találnia. Másnap jóval lassabban haladt, délre csupán 17 kilométert tett meg az embert próbáló emelkedő miatt.

Mexikó szívében

Valamivel könnyebb szakasz következett, így BéBikét sem kellett annyit taszítani, elmaradtak az óriási kapaszkodók, így még arra is maradt idő, hogy egy kőre festett Mária-képet, virágzó kaktuszokat, az 1554-ben alapított Actopan várost, annak templomát és a vásárát csodálja meg. Itt sem alakult rosszul az éjszaka, ugyanis fél áron kapott szálláshelyet egy nőtől, aki maga is bringás, így minden bizonnyal ezért adta olcsóbban a szobát a fekvőbiciklisnek.

Augusztus 16-án **unalmas szakaszon tekert Kobra.** „Végig koszos kis vállalkozások váltogatták egymást, amik az áthaladó forgalomból éltek. Nem is fotóztam egész nap. Az első 60 km-en az út széle rossz minőségű volt, kínlódtam, figyeltem a forgalmat.” Egy kerek szám azonban kis kárpótlást ígért, hiszen túl lett a 28 ezredik kilométeren is, és ekkor ért a mexikói piramisok közelébe.

Az éjszakai szállás leginkább motelhez lehetett hasonlatos: drága szoba, amit csak hosszas alkudozás után lehet 10 dollárra alkudni. Cserébe hat négyzetméter, ugyanakkora udvar, de azért az ágy támlájához **gondosan ki van készítve a gumióvszer** – a célközönség egyértelmű volt, de Kobrának azért ez is megtette egy alvás erejéig.

